

РЕШЕНИЕ

№ 6037

гр. София, 29.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 103 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЧАВДАР АЛ. К.

при участието на секретаря ДАРИНКА Н. ЦАНЕВА
като разгледа докладваното от ЧАВДАР АЛ. К. Административно
наказателно дело № 20211110211160 по описа за 2021 година

при участието на секретаря Даринка Цанева, след като разгледа
докладваното от съдията **НАХД № 11160** по описа на СРС за **2021 г.**, за да се
произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д – чл. 63 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Н. Г. К. против Наказателно постановление (НП) № 224/15.09.2020 г. издадено от д-р xxx - Директор на Областна дирекция по безопасност на храните – София град (ОБДХ – София град), с което на жалбопозателя Н. К. на основание чл. 420а, ал. 1 от Закон за ветеринарномедицинската дейност (ЗВД) е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 300 /триста/ лв. за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗВД.

В жалбата от Н. Г. К. се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на издадено наказателно постановление, като жалбоподателят навежда подробни доводи в тази насока. Жалбоподателят К. посочва също така, че НП не му е връчено и не е наясно в какво административно нарушение е обвинен, което води и до ограничаване правото му на защита, поради което и се иска съдът да отмени обжалваното наказателно постановление.

В съдебното заседание, в което е даден ход на делото по същество, жалбоподателят Н. К. се явява лично и с упълномощен представител – адв. С. Х. от САК, редовно упълномощен, който излага подробни аргументи в подкрепа на посочените в жалбата съображения за отмяна на обжалваното наказателно постановление. Сочи, че не е установен действителният собственик на отглежданите животни. Намира, че са налице процесуални

нарушения във връзка със съставянето и връчването на АУАН. С оглед на това и адв. Х. прави искане оспореното НП да бъде отменено в неговата цялост, като се претендира присъждането на разноски.

Жалбоподателят Н. Г. К. се присъединява към изложеното от адв. Х. от САК.

Въззиваемата страна – Директор на Областна дирекция по безопасност на храните – София град, се представлява от адв. хххК, редовно упълномощена, която pledира съдът да потвърди обжалваното наказателно постановление като законосъобразно и правилно, като изтъква аргументи за безспорно доказано извършването на нарушението, обстоятелствата, при които е осъществено, както и неговото авторство. Моли за присъждане на разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

От фактическа страна:

Жалбоподател е Н. Г. К., с адрес ххххх е собственик на животновъден обект с рег. № 1853-0009, находящ се в с. хххх

На 17.06.2020 г., на място в животновъдния обект на Н. К. била извършена проверка от свид. Д. И. и д-р хх, от отдел „Здравеопазване на животните“ в ОБДХ - София – град. При проверката, контролните органи установили наличието на 8 бр. свине, които не са маркирани, т.е. нефигуриращи в Интегрираната информационна система (ИИС), поддържана от Българска агенция по безопасност на храните, като същите били без поставени идентификатори, което проверяващите отразили в Протокол № 2020-733. Непосредствено след това и свид. ххх И., съставили и АУАН № 2002096/17.06.2020 г., с който било прието за установено, че Н. К. е нарушил разпоредбата на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗВД – поради наличието на 8 броя свине, които са без идентификация и не фигурират в Интегрирана информационна система (ИИС), поддържана от БАБХ. Актът бил връчен на жалбоподателя, който го приел, без да посочва възражения.

При така установените факти и идентична правна квалификация, било издадено и оспореното Наказателно постановление № 224/15.09.2020 г., с което на жалбоподателя Н. К. е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 300 лв.

По доказателствата:

Описаната и възприета от съда фактическа обстановка се установява от показанията на свидетелите ххх И. – актосъставител и хх както и от писмените доказателства по делото, приобщени по реда на чл. 283 НПК – протокол № 2020-733; Заповед № ОСПП-42/04.08.2017; Заповед № ОСПД-217/22.05.2014 г. и др.

Съдът кредитира показанията на свид. ххх И., като намира същите за логични и безпристрастни, от тях се извежда обстоятелството по извършена

проверка в животновъдния обект, установените на място животни – свине, без нужната идентификация. Показанията на свидетеля относно осъществената проверка, се допълват и от приложения протокол 17.06.2020 г., от който се извежда датата и мястото на извършването ѝ, местонахождението на проверявания обект.

Съдът възприе и показанията на свид. хх но не можа да изгради върху тях своите изводи.

Съдът кредитира и останалите писмени доказателства, приобщени по ред на чл. 283 от НПК, като същите изясняват възприетата от съда фактическа обстановка.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирана страна, но разгледана по същество същата е неоснователна.

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления – арг. чл. 63 от ЗАНН, районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи извършването на цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя. В изпълнение на това свое правомощие съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН.

Материалната компетентност на актосъставителя по съставяне на АУАН и компетентността на наказващия орган по издаване на атакуваното наказателно постановление следват по силата на заеманите длъжностни качества и правомощията, делегирани им с приложената по делото Заповед № ОСПП-42/04.08.2017 и Заповед № ОСПД-217/22.05.2014 г, както и законовата разпоредба на чл. 472, ал. 1 и ал. 2 ЗВД.

Съдът намира, че АУАН и НП са издадени в предвидената от закона форма и със съдържанието, регламентирано в чл. 42, съответно - чл. 57 ЗАНН. При пълна идентичност в АУАН и НП се съдържа описание, както на нарушението, така и на обстоятелствата, при които е допуснато с посочване на нарушените разпоредби. Както в АУАН, така и в НП обстоятелствата по извършване на нарушението са описани ясно, конкретно и в съответствие с изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, като са посочени и нарушените законови разпоредби.

Актът е съставен при гарантиране правата на жалбоподателя и съгласно законоустановените принципи. Видно от съдържанието му се извежда, че е съставен в присъствието на свидетел, както и в присъствието на санкционираното лице, датата на съставянето му е ясно посочена 17.06.2020 г., като същата е посочена и в разписката подписана от Н. К..

С оглед възражението на жалбоподателя Н. К. за неспазване на процедурата по връчване на НП, съдът намира, че същите са основателни.

Разпоредбата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, която административнонаказващият орган е приложил, урежда едно изключение от общия принцип за връчване на препис от наказателно постановление срещу подпис. Законодателят е инкорпорира една своеобразна фикция за редовно връчване чрез следната формулировка: „когато нарушителят или поискалият обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването“. За осъществяване на предпоставките на условно наричаното в практиката „неприсъствено връчване на НП“ е необходимо кумулативното наличие на две предпоставки – нарушителят да не е намерен на посочения от него адрес и новият му адрес да е неизвестен. По административнонаказателната преписка липсват данни по установяване надлежното връчване на НП от страна на АНО чрез надлежните процесуални способности заложи в чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. Административнонаказващият орган не е ангажирал необходимите доказателства за осъществено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН връчване, поради което следва да се приеме, че законово регламентираната процедура не е била спазена, а НП № 224/15.09.2020 г. не е влязло в законна сила.

Изложеното дава основание да се приеме, че наказателното постановление не е било връчено редовно, което обаче не би могло на самостоятелно основание да наведе на незаконосъобразност на НП, тъй като правото на защита на наказания субект не е било нарушено. Надлежната процедура по връчване се асоциира единствено с възможността за обжалване на постановлението в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН. В този смисъл следва да бъде споделено възприетото в практиката на АССГ виждане, че „липсата на редовно връчване не пречи на упражняване на правото на жалбата, поради което и не съставлява съществено процесуално нарушение“ (Решение № 176 от 9.01.2020 г. на АдмС - София по адм. д. № 12435/2019 г.). На следващо място, съдът намира, че не са налице пороци, които да водят до незаконосъобразност на оспореното НП. Предвид изложеното съдът приема за изцяло неоснователни твърденията в жалбата, че НП страда от липса на реквизити – от неговото съдържание се установява, че ясно е посочена нарушената разпоредба, посочено е мястото на нарушението, както и в какво точно се изразява.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя Н. К. е ангажирана за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДВ. В посочената разпоредба е поместена забрана за отглеждането на животни, на които не е извършена официална идентификация. Имайки качеството на собственик на животновъден обект, санкционираното лице е длъжно да спазва ЗДВ. По делото безспорно бе установено, че от обективна страна Н. К., чрез отглеждането в животновъдния обект на 8 броя свине, без да са официално идентифицирани, е нарушил законоустановената забрана.

Възраженията на жалбоподателя в насока, че откритите животни не са негова собственост, бе опровергано от събрания доказателствен материал. От

друга страна, обстоятелството, чия собственост са животните, не променя факта, че същите са отглеждани в обекта без да са идентифицирани, а освен тях са се отглеждали и други животни. Това е достатъчно, за да бъде осъществен от обективна страна състава на нарушението.

Безспорно установено е че животните не са били идентифицирани и не фигурират в ИИС на БАБХ. Съгласно НАРЕДБА № 61 от 9.05.2006 г. за *условията и реда* за официална идентификация на животните, за които не са предвидени изисквания в регламент на Европейския съюз, Раздел I V е посочен ***редът за идентификация на свине от собствениците на животновъдни обекти***, от което следва, че жалбоподателят е имал такова задължение за свинете в неговия обект, а в НАРЕДБА № 6 от 8.10.2013 г. за *изискванията към средствата* за официална идентификация на животните и използването им, условията, реда и контрола по събиране, въвеждане, поддържане и използване на информацията в Интегрираната информационна система на Българската агенция по безопасност на храните са ясно посочени. Воден от горното, следва, че жалбоподателят е адресат на посочените разпоредби и от субективна страна, при форма на вината - пряк умисъл, е осъществил нарушението, доколкото е съзнавал, че е имал задължение да идентифицира животните, които отглежда, както и опасността от това да не бъдат идентифицирани по съответния ред, но въпреки това ги е отглеждал.

Санкционната разпоредба, която определя вида, размера на административните наказания е правилно приложена от АНО – чл. 420а, ал. 1 от ЗДВ, на жалбоподателя Н. К. е определено и наложено административно наказание „Глоба“ в минимален размер от 300 лв. за нарушението чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗВД, поради което и съдът не намира за необходимо да обсъжда същия.

Конкретното нарушение не разкрива белези на по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи от съответния вид, поради което не са налице основания за прилагането на чл. 28 от ЗАНН. Идентификацията на отглежданите животни е с цел проследяване на техния произход, здравен статус, както и осъществяване на контрол върху начина и условията, в които биват отглеждани.

За пълнота на изложеното следва да се спомене, че спрямо жалбоподателя, за същото нарушение, има влязло в сила Решение № 1142 от 31.03.2022 г. на СРС, НО, 23 – ти състав, което е потвърдено с Решение № 4692 от 08.07.2022 г. на АдмС по адм.дело № 4241/2022 г.

При този изход на делото, следва да се уважи и направеното от упълномощеният представител на въззиваемата страна искане за присъждане на адвокатско възнаграждение. С оглед фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН вр. чл. 143, ал. 3 от АПК и съгласно чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от НМРАВ, за процесния случай е предвидено минимално адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. От представения договор за правна помощ и съдействие на адв. xxxK е видно, че

определеното и заплатено от БАБХ, адвокатско възнаграждение е в размер на 400 лв. При липса на възражение за прекомерност от насрещната страна, съдът намира, че следва да уважи искането на въззиваемата страна в пълен размер, като в този смисъл жалбоподателят Н. Г. К. следва да бъде осъден да заплати на Българска агенция по безопасност на храните сумата от 400 /четиристотин/ лева.

По изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление (НП) № 224/15.09.2020 г. издадено от д-р xxx - Директор на Областна дирекция по безопасност на храните – София град (ОБДХ – София град), с което на Н. Г. К. на основание чл. 420а, ал. 1 от Закон за ветеринарномедицинската дейност (ЗВД) е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 300 /триста/ лв. за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗВД.

ОСЪЖДА Н. Г. К., ЕГН 7107307062 да заплати на Българска агенция по безопасност на храните гр. София, сумата от 400 /четиристотин/ лв., представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - София – град в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____